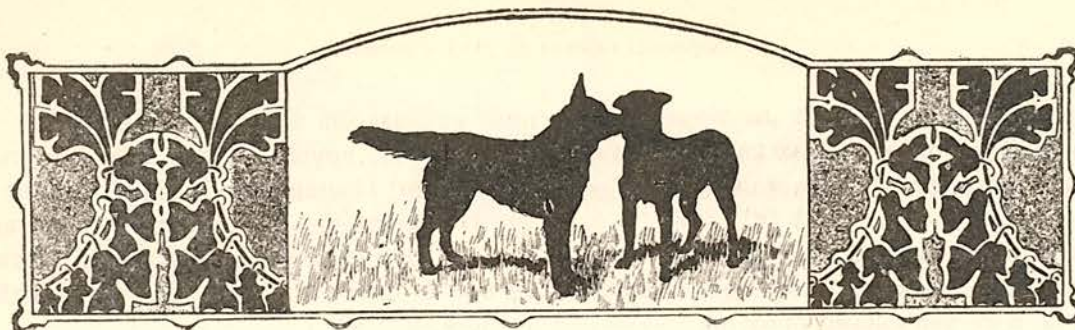

ИЗЪ ЖИВОТА НА КУТКА

(Разказъ — за дѣца и юноши, отъ А. Давидовъ.)

Ние имавме една кучка на име Кутка. Тя бѣше умно, добро и послушно овчарско куче. Ние, дѣцата я обичавме и глѣзѣхме и си играяхме съ нея. Научихме я да прави всѣкакви движения — тя носѣше съ устата си разни нѣща и играеше на заднитѣ си крака, когато ѝ запѣвахме или пѣкъ подсвирквахме...

Азъ ще ви разкажа, какъ Кутка умѣеше да се отнася съ животни много по-силни и по-страшни отъ нея.

Еднажъ нашиятъ говедаръ дойде и каза на баша ми:

— Господарю! една крава избѣга.

— Какъ тѣй! попита моятъ татко.

— Кой я знае! Може би конски мухи сж я ужилили; азъ обѣрнахъ цѣлата гора да я търся, но нийдѣ не я намѣрихъ.

— Бѣше ли съ тебе Кутка? запита татко.

— Бѣше.

— Дѣ е тя сега?

— И тя като че ли се е изгубила; и азъ се чудя дѣ се е дѣнала.

Измина се около половина часъ. Ние бѣхме на балкона. Гледаме, — издалечъ по пѣтя — стѣлбъ отъ прахъ се вие, чува се мучение на крава и гласа на Кутка, която квичи, сѣкашъ е побѣснѣла.

Ние се спустнахме отъ балкона на среща имъ и що да видимъ?...

Кутка води кравата къмъ дома. Тя забила жбитѣ си въ лѣвото ѣ ухо и я води. А кравата мучи, навела главата си, безъ да може да се освободи отъ кучето.

— Ахъ! какъвъ храбрецъ излѣзе Кутка! радостно извика говедарътъ.

— Благодаря ти, юнако — потвърди и татко, като гладѣше кучето по гърба.

Но това е нищо. Нашата Кутка знаеше и смѣтане. Една вечеръ леля ни повика да отидемъ въ обора.

— Елате, порадвайте се на Кутка, каза тя.

Ние отидохме и виждаме: нашитѣ овчари вкарватъ овцетѣ, а Кутка стои при вратата и ги гледа, съ подигнатъ кракъ, сѣкашъ че ги чете.

— Да, да, тя ги чете съвсѣмъ вѣрно, — потвърди овчарътъ Антонъ. — А щомъ като изпусне нѣкоя овца, тя веднага заблѣзва това и сжщата минута се втурва да я намѣри. Не... какво ни казвате, това куче знае да смѣта, само че не говори!

Но не сж само тѣзи Куткинитѣ подвизи.

Тя бѣше свикнала да спи при леля, въ стаята. А леля имаше навикъ да попрочита нѣщо прѣди да си легне... Свѣщъта всѣкога стоеше на стола до нейния креватъ. И ако тя неусѣтно задрѣме, много лесно можеше да стане пожаръ.

Нѣколко пѣти леля е заспивала, безъ да изгаси свѣщъта, но всѣки пѣтъ, когато прѣзъ нощъта се е събуждала, свѣщъта бивала изгасена.

Кой ще да е правилъ това? Тя всѣкога е заключвала вратата.

Еднажъ леля легнала, безъ да изгаси свѣщъта, закрила съ рѣцѣ лицето си и се присторила, че спи, но съ полуотворени очи гледала прѣзъ прѣститѣ си, какво ще стане.

Изминали се 10 минути. Изеднажъ изъ подъ кревата излѣзла Кутка, дълго и рѣшително гледала, дали леля е заспала; слѣдъ това внимателно се изправила на заднитѣ си крака, опрела се съ единъ прѣденъ кракъ о края на стола, а съ другия — изгасила свѣщъта.

Изобщо Кутка бѣше много хитро куче.